

Sandu Frunză are teme limpede conturate – în genere de natura relațiilor cu un grad sau altul de intimitate sau a situațiilor existențiale semnificative –, are idei, proiectează deliberat un univers semantic, filosofic, încarcă poezia cu meditații, convingeri, gânduri despre sine și lume, despre iubire, pierdere, tristețe, despre vulnerabilitate și incertitudine. Apoi, există o notă personală în care se dezvăluie o sensibilitate melancolică, un anumit sentiment al solitudinii metafizice, poate chiar un sentiment al înstrăinării și pierderii. Desigur, poezia nu trebuie să fie filosofică în chip explicit, însă trebuie să aibă o idee, un miez, un sens care nu e reductibil la pura subiectivitate a poetului, la întâmplările și trăirile lui. Din acest punct de vedere, poeziile lui Sandu Frunză transmit, chiar pe fondul unei retorici confesive, anume stări, trăiri, sensuri, dispoziții existențiale care sunt dincolo sau mai presus de scriitor. Pe care, un cititor atent, și le-ar putea uneori recunoaște.

Vianu Mureșan

Dacă filosoful Sandu Frunză a înfățișat în textele sale teoretice multiple nuanțe prin care conștiința simbolică are puterea de a transfigura lumea, poetul Sandu Frunză ne propune în acest volum o perspectivă în care iubirea își asumă rolul total al re-creării lumii de la început. Iar această năzuință se realizează într-o ordine metaforică, izvorâtă parcă din *Cântarea Cântărilor* și într-o logică-ilogică a emoției erotice care tensionează și înalță, care destructurează și reface lumea după legile subiective ale conștiinței adamice. Pentru bărbatul poemelor lui Sandu Frunză, femeia iubită reprezintă alteritatea născută din scindarea ființei unice, într-o reiterare simbolic-mitică a androginului sau este izvorâtă din sine însuși, într-o recuperare metaforică a cuplului adamic. Disponibilitatea dăruirii totale a bărbatului și conștiința acută a condiției umane aflate inevitabil sub semnul imposibilității refacerii unității primordiale reprezintă axele semantice care tensionează metaforic întregul volum. Astfel, în acest univers liric, iubirea nu este doar cea mai mare taină a ființei umane, ci și unica măsură a timpului, iar clipa contează doar atât cât stă sub semnul miracolului ființei iubite: iubirea este *un vis infinit dăruit unei clipe*.

Volumul se remarcă prin adâncimea intelectuală a reflecției asupra iubirii și în același timp prin intensitatea emoției exprimate într-o alternanță a tonurilor, de la cele discret-litotice, până la cele plenar-impetuoase.

Oana Boc

ISBN 978-606-49-0981-7

www.librariaeikon.ro

IUBIREA CA UN VIS INFINIT DĂRUIT UNEI CLIPE

SANDU FRUNZĂ

SANDU FRUNZĂ

Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe

Mai mult decât orice sfat de consiliere filosofică, pe care de altfel i le ascult întotdeauna cu luare aminte, Sandu Frunză a reușit să mă uimească cu poemele lui! Citite când și când, despărțite una de alta, poemele pot părea niște capricii de gânditor, care se lasă furat de nostalgia pasiunilor tinereții. Adunate împreună, ele capătă o culoare și o forță expresivă nebănuită. Culoare și forță expresivă ce le sunt proprii: nici stilul metaforic plin de negativitate al unei modernități prea târzii, nici clasicismul înțepenit banal în retorica tradiției, ci o cale expresivă neașteptată, greu de explicat, dar evidentă, bunăoară, întorsătura din formula titlului *Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe* și bine precizată în intenția ei în ultima dintre cele șaizeci de poezii *Încântarea cântărilor*. Dăruind cititorilor selecția sa de poeme, Sandu Frunză le spune că viața merită trăită poetic, adică cu aceeași intensitate inocentă, până în ultima clipă!

Aurel Codoban